

kom til at bestaae hver for sig af saadanne forffjelligartede Elementer, at de ogsaa i Virkeligheden repræsenterede forffjellige Sider, det vil sige, at der ikke i Magistraten vedblev at være borgerlige Elementer, som strengt taget have mindre at bethede end selve Borgerrepræsentationens Medlemmer. Jeg sigter herved til de borgelige Raadmænd. Det er en høist anomal Stilling, disse Mænd indtage; de have ifølge Loven af 23de Januar 1862 i enkelte Tilfælde mindre at sige end selve Borgerrepræsentationen, idet deres Stemme ikke tælles ved afstillige Leiligheder, medens de paa den anden Side virke i Magistraten i Anliggender, som ikke kunne siges at have nogen særlig communal Betydning, f. Ex. ved Udførelsen af Magistratsfunctioner, forsaavidt Næringsvæsenet etc. angaaer, Noget, som i ethvert Tilfælde Committerede fra Borgerrepræsentationen ligesaa godt kunde gjøre. Endelig skal jeg gjøre opmærksom paa, at Sammensmeltningen heller ikke blev gennemført efter en saa nøie Overveielse, at man jo kunde sige, at der ikke skulde være Noget at rette derpaa; der er adskillige Ting, som det vilde have været høist naturligt at have rettet og ordnet med det Samme, men som den Gang ere blevne overfete. Man har saaledes ladet det staae udelukkende at tillægge Magistraten Afgjørelsen af Spørgsmaalet, om Antallet af Møglere i en Rådskad skal forøges, saavel som Retten til at bestille disse. Det skal indrømmes med Paafljønneise, at Ministeriet, naar Magistraten har afgjort et saadant Spørgsmaal uden at spørge Borgerrepræsentationen, i Reglen har sendt Sagen til dennes Erklæring; men dette var en Velvillie, man skulde Indenrigsministeriet, og ikke Noget, der var nødvendigt efter Loven. Dette Forhold, som dog ganske vist har en almindelig communal Interesse, er blevet staaende som noget ifølge Loven under Magistraten liggende, og ikke som Noget, der hørte under den fælles communale Bestyrelse. Der kan være andre Ting af lignende Natur, f. Ex. om hvem der skal udnævnes til Overformynder i Rådskaden, som ere blevne liggende hos Magistraten og ikke komme ind under den fælles Communalbestyrelses Overveielse. Dette synes mig at maatte ansees for at være lige-

frem stridende mod den Mand, som gaaer igjennem Loven af 23de Januar 1862, og burde vistnok rettes.

Jeg skal nu i ethvert Fald indbrømme, at det ikke har ligget Ministeriet nær at søge selve Communalbestyrelsens Sammensætning forandret ved denne Lov, og jeg vil gjøre opmærksom paa, med Hensyn til de borgerlige Raadmænds forfattede Tilbærelse, at dette er mindre nødvendigt, naar blot Communerne faae et aabent Blik for denne Slags Anomalier, da det vistnok staaer dem frit for med en Indvilgelse fra Ministeriet, eller ialtsald ved en kongelig Resolution at faae de borgerlige Raadmænd afstafte, hvorved der altsaa i Byen kun kommer til, at staae et virkelig kongeligt Element og et egentlig borgerligt Element, som gjennem Communalbestyrelsen smelte sammen.

Det, som denne Lov giver sig af med at behandle, er en anden Hovedside af Communalbestyrelsens Virksomhed, det er den reelle Side, Omraadet og Styrken af dens Myndighed. Efterat Communalbestyrelsen har faaet sin Form at virke i, bliver der Spørgsmaal om den Myndighed, som kan tillægges den, og denne Myndighed har ganske vist hidtil været overordentlig ringe, og det er, saaledes som jeg allerede, da den tidligere omtalte Lov var for her, har udtalt, i Virkeligheden kun til liden Nytte, at man omformer Communalbestyrelsen, naar man ikke tillige giver den mere Myndighed, saaledes at Borgerne med Sandhed faae en egentlig Selvstyrelse. Denne Mangel paa Selvstyrelse i Kommunen har atter havt 2 Sider; den ene var den Afhængighed, hvori Communalbestyrelsen næsten indtil det Minutiense stod til overordnede Autoriteter eller rettere til selve Ministeriet; i en By, som havde den Størrelse som Aarhus, der har en Communalbestyrelse paa 24 Medlemmer, var det ikke tilstedt denne uden Ministeriets Tilladelse at afholde Udgifter paa over 100 Rd. eller at tage Bestemmelse om en stadig Udgift, f. Ex. om Tillæg til en Pønning eller Sligt, selv ikke af det allerringeste Beløb. Man kunde ikke normere en Pønning eller tage Bestemmelse om nogen gjenkommende Udgift, endogsaa kun af en Rigsdalers aarligt Beløb. Dette var ligefremt en meget hdmhgende Til-